

har man havt megen Betænkelighed ved at optage disse Bestemmelser, og derfor ere de først paa et meget sent Stadium komne ind i Loven, og kunne altsaa uden Skade for Lovens Bygning atter falde bort.

Det er altsaa dette, jeg fornemmelig skal tillade mig at anbefale, men jeg skal tillige tillade mig at motivere de Forslag, som jeg subsidiært har stillet, nemlig for det Tilfælde, at Paragrafen skulde blive staaende. Man vil efter min Opfattelse maasse dog nogenlunde kunne forsvare, at Konkursboet fordrer Pengene tilbage hos den, som dengang han indlod sig med vedkommende Mand, havde Forestilling om, at han stod paa svage Fødder eller, at han var i et af de Tilfælde, som nærmere betegnes i Begyndelsen af § 24, f. Ex. at han er borttrømt af Riget eller han har standset sine Betalinger. Jeg siger, at det maasse kan forsvares, at man i dette Tilfælde, naar Gjælden senere bliver betalt, ikke respekterer dette, men forlanger, at Vedkommende skal tilbagebetale det paagjældende Beløb til Boet. Det er imidlertid ingenlunde usarligt at træffe en saadan Bestemmelse, hvorfor jeg ogsaa kun har tilladt mig at stille mit Forslag subsidiært for derved muligen at formilde Paragrafens Bestemmelser noget, hvis den virkelig skulde blive vedtagen. Grunden, hvorfor jeg ikke anser det for usarligt, er den, at det meget ofte er Tilfældet, at en Mand, selv om han har standset sine Betalinger, kan faae Bistand hos sine Venner, for muligen at kunne reise sig igjen; naar denne Hjælp saa tilbagebetales, saa kan det dog gjerne være, at der alligevel bagefter indtræder Tilfælde, som nøde Manden til at gaa fallit, og disse Penge vil da Boet uden videre kunne fordrø tilbage som en Betaling af Gjæld, der er stiftet paa en saadan Tid, som Paragrafen nævner. Jeg har foreslaaet, at man i § 24, hvor det hedder: „kan Boet, saafremt Konkursen paafølger, fordrø, at den stedfundne Betaling eller den trufne Disposition gaar tilbage og det Modtagne eller dets Værdi tilbagegives, hvis paagjældende Kreditor eller Medkontrahent var vidende om de foranførte Omstændigheder“ osv. efter Ordet „Medkontrahent“ skal tilføie Ordene: „ved Retshandelens Indgaaelse“. Det

er mig velbekjendt, at de Herrer Jurister mene at kunne fortolke disse Ord: „ved Retshandelens Indgaaelse“, som om derved skulde menes det Samme, som om der stod: „ved Betalingens Erlægelse“, men det er i alt Fald ikke min Mening. Jeg har derved sigtet til Retshandelens Stiftelse, og hvis det valgte Udtryk ikke skulde være fuldstændig korrekt, er det jo Noget, som jeg kan rette til tredie Behandling. Jeg har, som sagt, troet, at Ordene: „ved Retshandelens Indgaaelse“ betød Kontraktens egentlige Stiftelse, og at, hvis Nogen paa dette Tidspunkt havde været vidende om Mandens Insolvents, og han af Skyldneren fik Pengene tilbage paa et senere Stadium, saa skulde han være pligtig til at betale dem tilbage; jeg skal imidlertid meget villig indrømme, at dette subsidiære Forslag kun meget ufuldkomment opfylder Hensigten. — Til § 25 har jeg stillet et Forslag med Hensyn til Verler. Saaledes som Udvalgets Endringsforslag lyde, ville indenbyes Verler være stillede meget flettere end Verler, der ere trufne paa Ulandet eller paa andre Steder her i Riget. Det hedder jo nemlig, at Beløbet for en af Skyldneren betalt Verel skal kunne fordrø tilbage, naar Boet kommer under Konkurs, saafremt han, „da han udstedte Verlen eller bortendosserede den“, var vidende om, at Skyldneren befandt sig i noget af de i § 24 omhandlede Tilfælde. „Da han udstedte Verlen“ staa der, men en indenbyes Verel bliver jo ikke udstedt af den, som den atter kan komme tilbage til; det er tværtimod Skyldneren, der udsteder den indenbyes Verel, saa de nævnte Ord slet ikke passe paa indenbyes Verler. Det er kun de sidste Ord „eller bortendosserede den“, der passe paa indenbyes Verler; men overfor den Tanke, at man ikke skal kunne træffe en Mand, der har handlet i god Tro og givet Kredit i god Tro, er det af største Vigtighed, at man bestemmer, at han ikke kan komme til at tilbagebetale Beløb, som han har betroet Nogen i god Tro, naar han har faaet det betalt til rette Forsaldstid. Og det er meget mere nødvendigt at have fuldkommen strenge og tydelige Bestemmelser med Hensyn til Verler, end det er i noget andet Gjældsforhold. Verler nyde i det Hele taget i vor Lovgivning fortrinlig Ret, og det